

peger noget fremad, dog i andre Retninger ikke peger langt nok fremad og i en enkelt Retning endog peger tilbage. Loven af 15. Maj 1903 forandrede Uddannelsesforholdene ikke saa meget for Officererne som for Ingeniørerne og Underofficererne, og navnlig for disse sidstes Vedkommende var det et betydeligt Tilbageskridt, der da skete. Dette Tilbageskridt førte med sig, at der naturligvis blev Utilfredshed blandt Underofficererne. De saa, hvorledes de fremtidige Underofficerer var stillede, og blandt andet deraf kom den stærke Uro, der rørte sig hos Underofficererne baade i Hær og Flaade, hvilket saa medførte, at der kom denne Bestemmelse ind i den bestaaende Lov for Søværnet og en tilsvarende Bestemmelse i Hærloven om, at der inden Udgangen af 1914 skulde forelægges Lovforslag om Uddannelse af Befalingsmænd, altsaa baade Officerer og Underofficerer, for Hær og Flaade. Nu har der saavel for Hær som for Flaade været nedsat Kommissioner, og denne Kommission siger altsaa her, at den er færdig. Det er selvfølgelig rigtigt, naar dette hævdes i Anmærkningerne til Lovforslaget, og naar Ministeren forleden bemærkede det samme. Men jeg er ikke helt klar over, hvad der har foreligget for denne Kommission, og hvorledes Forhandlingerne har været førte, og hvorfor navnlig Underofficererne har kunnet, jeg kan godt sige, lade sig nøje med det Resultat, som her foreligger.

Der har paa et givet Tidspunkt — det fremgik af Ministerens Forelæggelsestale forleden — været Uenighed indenfor denne Kommission, og denne Uenighed førte til, at Sagen ikke den Gang kunde forelægges her paa Rigsdagen, Underofficererne var ikke tilfredse med det Resultat, der var opnaaet. Som Følge deraf er der senere ført Forhandlinger — som der vistnok staar i Anmærkningerne — mellem Chefen for Orlogsværftet og forskellige Underofficerer med det Resultat, siges der, at der opnaaedes fuldstændig Enighed om, hvorledes dette Skolelovsforslag skulde være. Man var enig om — det kan jeg godt forstaa — at ophæve den lidet heldige Konstabelelevskole i dens nuværende Form; men hvor langt Enigheden i øvrigt har strakt sig, om der er fuld Tilfredshed hos Underofficererne med det Resultat, der er naaet, har jeg forgæves spejdet efter. Jeg har forgæves spejdet efter det, siger jeg, fordi der ikke, som der plejer, naar man har haft en Kommission, foreligger en Betænkning. Det gør der ikke i dette Til-

fælde. Der har været en Kommission, der først er gaaet i Stykker, og saa er der bag efter forhandlet med nogle i Kommissionen eller med nogle af dem, der tilhørte en Retning i Kommissionen, sandsynligvis uden at de fra den anden Side har været til Stede, og med det Resultat, at der er kommet til at foreligge et Lovforslag. Men det forekommer mig, at vi vilde have større Interesse af at se, hvorledes disse Forhandlinger er gaaet for sig, end af at se Resultatet. Det er altsaa ikke en ren saglig Interesse, jeg har, skønt det er det selvfølgelig ogsaa, men det er en social Interesse, jeg har, fordi jeg gerne vil vide, hvad der har kunnet bevæge Underofficererne til, som sagt, at nøjes med det, der foreligger her.

Den foregaaende Taler talte om de Bestræbelser, der har været fremme hos Underofficererne for at „slette Skellet“, som han udtrykte sig. Ja, det er rigtigt, ogsaa jeg har været Vidne til disse Bestræbelser, til, hvorledes Underofficerer mange Gange har fremhævet, at det maatte være muligt om ikke straks at slette Skellet saa dog at faa det udjævnet noget. Derfor havde jeg tænkt mig, at der skulde komme en Tilmærkelse dertil ved det Lovforslag, som en Gang kom til at foreligge, noget af en Udjævning. Men det er ikke Tilfældet. Ved de saakaldte Forsvarslove var der en lille Smule af det, idet man indenfor Marinen gjorde Tilløb til en Udjævning: man gav Adgang for de ældste og mest veltjente Underofficerer til at blive Løjtnanter, altsaa til at faa den meget eftertragtede Slæbesabel at gaa rundt med. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke er tilstrækkeligt, thi det er Endestationen for Underofficerer, de kan ikke naa højere op. Før har de, i alt Fald formelt, været berettigede til at komme højere op, men den Ret blev ophævet ved Loven af 15. Maj 1903. Derfor er det her foreliggende Resultat ikke for mig den glædelige Fremtoning, som jeg til Trods for, at jeg er Antimilitarist, gerne vil se i Love, der vedrører militære Forhold, fordi man ogsaa der skal gøre, hvad man kan, for en Demokratisering af Forholdene. Det er dette Lovforslag ikke for mig. Jeg vil derfor med Hensyn til denne Sag helst afvente et Udvalgs Arbejde, og naar de ærede foregaaende Talere har talt om, at dette Lovforslag kunde gaa igennem uden Udvalgsbehandling, er jeg ogsaa paa dette Punkt af en anden Mening, idet jeg særlig af det nævnte Hensyn ønsker at faa Sagen belyst i et Udvalg.